

Veréb László

Jean Val Jean

Érzem, hogy cselekednem kell, adóznom a pillanatnak, az élvezetekért, de ez így olyan lányregényesen hangzik, és az égvilágon semmit nem világít meg. Mégiscsak rám talált Isten, vagy legalábbis egy hurkás kisangyal a plafon széléről, amely azt harsogja, nem fogom elsietni a dolgot. Rákeresek a Vixenre, rögtön hármás filterrel, és belépek. Az igényesség ott kezdődik, hogy megadom a módját, időt szakítok magamra és másra. Először a férfi szereplőt választom ki. Mert bizonyos színésznők nem dolgoznak bizonyos színészekkel.

Jean Val Jean nyolcvanas születésű, huszonhárom évesen kezdte a szakmát. Kamaszkoromból lófarokkal emlékszem rá, és ez a tény, most, hogy felöltik bennem, zavarba ejt, akkoriban még biztosan nem törődtem a férfiodallal. Egynyolcvannolc magas, tehát fél ázsiai pénisznyivel nagyobb, mint én. Egy barátnóm ugyanabban a francia kisvárosban pincérnősködött, ahol ő született. Atletikus felépítésű és megigézően jóképű. Sármos mosolyával, égszínkéék szemével, mondják róla, hogy a szakma Brad Pittje. Tonnaszám akadnak tehát horgára férfirajongók is. Egy időre otthagytá az ipart főzőkarrierje kedvéért, de nem ízlett neki, és hamar visszatalált az egyetlen igaz útra. Több díjra is jelölték (természetesen az AVN-ről beszélek), amelyek közül érthetetlen mód egyet sem kapott meg. Keretes szerkezettel említhetném a legjobb férfi newcumer vagy a legjobb férfi cumback kategóriákat.

Stílusa lágyan durva, így rengeteg elismerő női kommentet kap, amelyek, ha feltételezzük, hogy valóban emberektől származnak, mindig fontos indikációk. Ilyeneket írnak: „imádom a technikáját, a hirtelen hajhúzást, ahogy a fejeket maga felé fordítja, a karfeszítést kutyusban, óvatos, már-már figyelmes fenekelését, amitől sikítanom kell.” Aztán: „Érzéken dominál. Bármikor a számba köphetne.” Vagy: „Hagyd a tizest, a csávó húszas! Belehalok, ahogy falhoz szegez, annyira felizgat. A teste elképesztő, spártai a haja, és az a borosta... Lehetnék egy folyónál nedvesebb?” Egy utolsó, amely röviden összefoglalja a lényegét: „Megbaszhat bárhol és bármikor.”

Megírom a főnökömnek, hogy halaszthatatlan dolgom támadt, tegye el a reggeli callt a németekkel, közben a darabot is sikerül kiválasztanom. Riley Reiddel, August Ames-szel [nyugodjon békében] és Abella Dangerrel, akit eddig a pillanatig nem ismertem. A darab címe *Danger's day out*. Ebből logikusan adódik a karakter felfuttatása, tehát igazam lehet. Jean Van Jean mellett Mick Blue is szerepel a történetben, ami így egy többutas GGGBB felállást eredményez.

A lányok egy hajón partiznak, pezsgővel öntözik a tengert. Félmeztelenül, kibukkanó mellekkel, szemlátomást in the time of their life. Fiatal életük romlott virágában hemperegnek. Egyikőjük, természetesen Abella, nem átalja felhívni a jóképű srácokat a tegnapi partiról, akik, a lányok őrült meglepetésére, helikopterrel jelennek meg a nagy kék közepén. A következő jelenetben már ott vagyunk gazdagéknál, tágas nappaliban folytatódik a pezsgőzés, továbbboldott hangulatban.

Azt figyeltem meg, hogy a csajok hitelesebben játsszák a töltelékét képező előzményjeleneteket. Mintha csakugyan színésznők lennének, minthogyha csakugyan

játszani akarnának. Ettől az egész faszverés ájtatossá válik, alázatos filmszerűséget nyer. Ezt hívják a mélységet kedvelők laterális mozgásnak. A csávók már korántsem ilyen lelkiismeretesek. Tényként kezelik az ölükbe hulló helyzetet, komolytalanok, vicceskednek, szinte ellustulva várják, hogy leszopják őket. Jelen esetben az unalom pikantériája, hogy Jean lopva többször Mick felé sandít, nem lepődök meg: nagyobb és vastagabb farka van. Az enyémnél is, nem mellékesen.

Egy pillanatra zavart okoz az éteri csendben a főnököm, aki azt válaszolja, hogy jó, elteszi a callt, egyben sürget és figyelmeztet: ez veszélyes játék, percenként öt-ezer euró a kötbér az Audinál. Megfogadom, hogy nem válaszolok neki, míg el nem megyek. A lányokból kettő egymásnak háttal térdelve szop, lapockájuk összeér, ezt a beállítást nevezik a szakmában „tükörzésnek”. August ezalatt eltűnt, nincs a képen, némileg megmagyarázhatatlanul, ami bosszant, megakasztja a cselekményt a szememben. Elkalandozok, de a hús visszahúz, zárójelbe teszi a kérdőjeleket, úgyhogy összeszedem magam, és Jean torzójára koncentrálok. A feszülő bordaközi és hasizmok uralják a teret, ebből is látszik, hogy nem a méret a lényeg. Jean egyébként is szintekkel jóképűbb Micknél, ami cinkos elégtétellel tölt el, pedig én nem vagyok kimondottan jóképű, és az igazat megvallva puha a testem. Részben a torzóra, részben az önreflexióra, nem várt hirtelenséggel kilövellek.

Régi szokásom, hogy hagyom a jelenetet tovább folyni, miközben törölközöm. A többbrétegű zsebkendőket batyuformára csavarva, a szeretetsomagot gondosan elhelyezve a vécécészsében, útjára ereszttem. A további részek már nem sok figyelmet érdemelnek, ami pusztán esztétikai ítélet a részemről, nem kizárólag lankadt állapotban megszokott és érthető. De hogy később viszontválaszoljak a főnökömnak, tessék, még egy-két részlet. Abella és Riley, akik az imént háttal összefeszülve a fellációt elkövezték, most kutyában csókolóznak. August újfent sehol, talán elszalasztották kötéleért. Hátról, negyvenöt fokos kameraszögben megtörténik a kezdeti vaginális behatolás. Újabb tükörpozíció. Érdekes statisztikai tény, hogy a nagyobb stúdiók által készített darabok kétharmadában hasonló stílusban indul meg az action, mégpedig növekvő anális tendenciával, amit természetszerűleg fokozódó erőszak jellemez. Feminista podcasteknek ez kimeríthetetlen muníciót biztosít, egyben még nagyobb marketingerőt a producereknek.

Most szemből vesz a kamera, a lányok továbbra is kutyában, immár Augusttal kiegészülve. A farkak mögöttük állva serénykednek. Ezt a beállítást a szakmában „sorfelállásnak” becézik, és gyengéje, hogy az egyik lány az adott pillanatban szükségyszerűen tétlen, más megközelítésben ezt a passzivitást szuszpenzióként is fel lehet fogni. A végjátékban a lányok is megkapják a magukét, mielőtt még a skacok minden létező bőrfelületet szétgeciznének. A régmúlttal ellentétben, mert a hőskori olasz és francia filmekben ez nem lett volna lehetséges, hogy a beteg németeket már ne is említsem. De a fogyasztók mára egyre növekvő számban nők, és a profit nem lehet tekintettel nemre és korra, elengedhetetlen, stratégiai jelentőségű komponens lett a női orgazmus. Egyszóval halad a korszellem. A lányok lovagló pózban túljátsszák a dolgokat, Abella Mick arcán élvez el.

A liftben megírom a főnökömnak, hogy elindultam, és mivel az épületben akadozik a térerő, a főbejáratig kísérem a kézbesítést. A BKK futár szerint pont elérem a következő zónázót, öt perc, és már a vonaton csücsülök. Tavaszias télidő van, a

koszos szerelvényekbe máris berohadtak az utasok. Nem lepődök meg, a csalóka kérésélet újra gyűjti nyomorultjait. Először itt is egy srácot választok ki. Vékony, átmeneti kabátot hord, fehér kötött pulóverrel és hamuszürke cargo joggerrel, amit egy pár feltűnően fehér, tehát feltehetően tiszta vagy új félcipő kísér. A valóságban is fontos az igényesség, mivel „egy bizonyos szint fölött nem süllyedünk egy bizonyos szint alá”. És akkor lássuk a lányt. Figyelmesen körbepásztázom a terepet, a jó idő miatt bátrabban öltöznek a ribancok, igazán megnehezítve a döntésemet. A baszás bősége elcsigáz, a természetével ér fel.

Alsó- és Felsőgöd között megállapodok annál a lánynál, aki a gyerekek sréhen szemben ül, ugyanabban a négyesben. Van egy minimális esély arra, hogy ismerik egymást, vagy hogy a mágikusan felizzó közeljövőben ez még megtörténhet. A tárgy, a természet meglepően zöld, a következő megállóban egy szöcske telepedik meg az ablaküvegen. Megkapó látvány, ahogy csáprágói között odaszáradt madárszart öröl, de a vonat elindul, és a síkos felület véget vet a villásreggelinek. Kérdés, ki száll le először és hol? A főnököm ezalatt visszakérdez, hogy jó, de mikorra érkezem, ami rendkívül bosszantó. Újabbán meg kell adnunk egy tervezetet, egy sacc per kábét, céges terminológiával egy ETA-t, ami tragikusan hangzik, de inkább csak irritáló. Az ember, legábbis a jobbak, intellektusát sérti. Nem tudom megmondani pontosan, válaszolom, még a vonatra várok. Előttünk áll még Rákospalota-Újpest és Istvántelek, mielőtt beérnénk a Nyugatiba, ezért sanszos, hogy mindhárman a végállomást célozzuk meg.

A Nyugati előtt, a vágányok útvesztőjében, még mozog a vonat, de az emberek többsége már feltorlódott az ajtók felé, a faszok képesek akár tíz percig is így ágaszkodni feleslegesen. A csaj kettő, a srác öt emberrel előttem várakozik. Az előbbiről még nem is meséltem. Mogyoró szövetkabátot visel, széles, magabiztos hajtókával és vastag övvel. Gesztenyeszín hajához stílusos választás. A kiegészítők is stimmelnek, a smink, nem igazán szoktam ilyet mondani, de tökéletes. Leszállunk.

A pályaudvar torkolatában döntenem kell, arra az esetre, ha nem egy irányba haladnának tovább. Egy az egyben a srác helyesebb, és talán tényleg itt lenne az ideje, hogy megtegyem. Végül nem őt választom.

A Westend oldalában a Lehel tér irányába követem a lányt, a főnököm két kérdőjellel kérdezi, hogy akkor tegye-e át a callt délutánra a németekkel. Majd azt írja, hogy Hatvan, Ingolstadt bajban van, Memmingen ma már biztosan leáll, de ha végre megkapják a cuccot, *éjszakára is* berendelik az embereket. Kisvártatva felrezeg a punch line: a frankfurti központban már az asztalt verik. Félhangosan felnevetek, és fojtottan magam elé suttogom, alig bírom megállni, hogy írásba ne adjam neki, én mit csináltam közben.

A lány egy pillanatra mintha megremegne, csökkenőben közöttünk a távolság. Egy ötemeletes felé felvezető járdán, bokrok között, kulcsát keresve kotorászik. Ideális színhely. Elegáns, élénkiszürke, bőrhatású Katie Loxton válltáskája van, véletlenül pontosan ismerem ezt a típust, a neve Florrie Day. A csapóajtónál hirtelen utánakapok, nem hagyhatom becsukódni az ajtót, mert akkor itt vége. Megretten, de jóindulatúan el is neveti magát, bizalmasságot olvasok ki a sárgászöld szemekből. A lift előtt megkérdezi, hogy új lakó vagyok-e, mire én értelemszerűen egy határozott igennel felelek.

Nem jön a lift, kényelmetlen, számomra izgalmas csend. Csípőben elég vastag, ívelten pohos a segge. A nyomorult, szólal meg, láthatóan ideges. Kis szünet

után hozzáteszi, hogy a negyedike nem caplat fel. Ezt jelnek veszem. Újabb szünet. Felmérem a toroktágulatát, és megállapítom, hogy elég széles szája van, és szép mosolya. A mellék mérete áramvonalasan illeszkedik a lenti részekhez, homokóránál alig valamivel vastkosabb figura. Engedelmesen tűri ténykedésemet.

A lift továbbra sem jön, már-már kínozza teszi a helyzetet, ezért elindulok a másodikra azzal, hogy akkor viszlát itt, vagy a negyediken. Még látom, ahogy térdben reszket, és hallok, hogy önkéntelenül, kényszeresen felvihog. Mintha egy énekes-madár bőfögni kezdene.

A lépcsőházban futok felfelé, elképzelem, amint a kicsapódott ajtónak szegezem, fojtogatva, háta fölött átnyúlva vadul ujjazom, olyan hévvel, hogy csakhamar elfárad a kézfejem, hüvelykujjam pihenésképpen mosatlan ánusznál nyugszik meg. Le fog térdelni, még a nyitott ajtóban szájába vesz, a zajra talán kikandikál a szembeszomszéd nyanya a leselkedőn, nem érdekel. Felkarjára feszített kabátjával szándékosan ellehetetlenítem a kézimunkát, miközben betuszkolom az ajtón, és félig nyitott táskáját karból, oldalirányba elhajítom, az előszoba felé, a táska tartalma hosszában beteríti a linóleumpadló egészét, arrább, a konyhacsempén, fémes koppanással elgurul egy paprikaspré.

Ha kibírom, márpedig kibírom kutyáig, a hálószobában, az ágy szélén, merőlegesen szétfeszítem a csípőjét, félrehúzva a zsinórtangát [a nadrágot már korábban elszakítottam], belekötök a seggébe, és ameddig csak lehet, feldugom véres hüvelykujjamat, végül csillogva a pinájára élvezek.

Felértem. A lift nem mozog, telefonom kijelzőjén három kérdőjel. Várok. Hevesen ver a szívem. Egyre biztosabb vagyok benne, ez most végre összejöhet. Amint megindul a lift, az acélvezetékek befeszülnek, gumicsövek hajlanak felém. Gyorsan még válaszolok a kurvának. Meghagyom neki, hogy igen, tedd el.

